

Nota editorului

Această scrisoare a fost descoperită la începutul anilor 1970 în pivnița fermei noastre din apropiere de Waynesville, Ohio, după înmormântarea bunicii mele. Împrejurările în care a ajuns acolo și autenticitatea sa au reprezentat sursa multor dezbatere fără rezultat. În orice caz, familia noastră susține că e descendenta în linie directă a familiei nobiliare Hawkes din Cornwall, iar Sir Thomas Lemuel Hawke a fost printre cei 323 care au murit în timpul bătăliei de la Slougher Bridge în iarna lui 1483. Scrisoarea și nota marginală au fost scrise inițial în limba cornică și erau foarte deteriorate la momentul descoperirii. Au fost puse cap la cap, adaptate și reconstruite de către mine, Ethan Hawke, pornind de la transcrierea literală realizată de dr. Linda Shaw de la

Universitatea Missouri din St. Louis. M-am străduit să adopt un ton care să fie fidel spiritului acelor vremuri, încercând în același timp s-o fac accesibilă copiilor mei. Vă rog să iertați orice greșeli evidente. Vă asigur că ele sunt ale mele și nu ale lui Sir Thomas sau ale lui dr. Shaw. În încercarea de a reda gândirea lui Sir Thomas, am folosit expresii și întorsături de frază găsite în scrierile altor cavaleri (numiți la pagina 185) pentru a articula ceea ce eu însumi nu reușeam. Ilustrațiile au fost descoperite împreună cu textul, refăcute și aranjate de către soția mea, Ryan Hawke. La origine, familia Hawke era una de șoimari și lucrau cu șoimi, ulii și alte păsări. Suntem o familie cu o lungă tradiție în ornitologie.

E. H.

Cornwall, 1483

Dragii mei copii, Mary-Rose, Lemuel,
Cvenild și Idamay,

Un vânt întunecat îmi șoptește secrete la ureche în seara asta, în timp ce vă scriu. Poate că această șoaptă este doar vocea înșelătoare a fricii, dar trebuie să recunosc, mi-e teamă că n-am să vă mai văd niciodată.

Războiul acesta cu Lordul de Cawdor s-a întezit și tot așa și credința mea că nu voi apuca să mă bucur de pacea care-i va urma. După ce am scăpat ca prin minune din băătălia de la St. Faegan's Fields, am început să mă simt obligat să vă transmit lista de „Reguli” întocmită de bunicul. Setul său de reguli vă va instrui, în cazul în care eu însumi nu voi mai putea-o face. E important ca voi, Mary-Rose, Cven și Ida, să înțelegeți că aceste reguli au fost scrise pentru mine, un tânăr

aflat pe drumul spre rangul de cavaler, dar ele se aplică la fel de bine și unei domnițe în devenire.

Dacă mă voi întoarce nevătămat din bătaia de mâine, cu atât mai bine; dacă acest lucru nu se va întâmpla, nu ezitați să consultați aceste pagini ori de câte ori simțiți nevoia de a-mi auzi vocea călăuzitoare. Nu vreau ca voi, copiii, să folosiți moartea mea timpurie sau orice alt obstacol pe care viața ar putea să vi-l scoată în cale ca pe o scuză pentru a nu vă asuma responsabilitatea pentru voi înșivă.

Ida, în această zi de douăzeci și unu iulie, tu ai doar patru ani, iar dacă temerile mele se dovedesc justificate, nu-ți vei aduce aminte nimic despre mine. Acest lucru mă umple de tristețe, dar niciunul dintre voi, copiii mei, nu mă cunoașteți decât drept omul acela înalt care vă ceartă sau vă încurajează sau drept o voce care-i vorbește mamei voastre în timp ce voi sunteți pe cale să adormiți. În ultimii zece ani m-am spetit și am călătorit prea mult, iar acum s-ar putea să nu mai fiu deloc părtaș la

copilăria voastră. E o lovitură pentru mine. Am așteptat cu nerăbdare să creșteți mari și am sperat ca odată cu trecerea timpului să ajungem să ne cunoaștem unii pe alții într-un fel mai profund.

În seara asta vă voi împărtăși unele dintre cele mai valoroase povești, întâmplări și momente ale vieții mele, sperând că aceste lecții vor continua să dăinuie undeva adânc în cotloanele imaginației voastre și că experiențele mele vă vor fi utile.

Pe vremea când eram un tânăr necopt, nu știam cum să trăiesc. Serile chefuiam cu prietenii mei, încăierându-mă, bând, făcând prăpăd până târziu în noapte. Mama a murit când m-a născut și-n toți anii adolescenței mele am folosit această tragedie ca pe o scuză pentru comportamentul meu distructiv. Câteodată, în câte un moment de reflecție, obișnuiam să caut alinare în capelă, cu inima plină de remușcare pentru suferința pe care mi-o provocasem mie și altora. Sufletul îmi era sălbatic și nu reușeam să înțeleg pentru

ce anume mă născusem. Această lipsă de scop apăsă atât de greu asupra mea, încât uneori mă apuca deznădejdea, ca și cum aș fi fost turnat din plumb și m-aș fi scufundat pe fundul oceanului. Alteori, natura mea indolentă mă făcea să mă simt atât de ușor și de insignifiant, încât mă temeam că o să mă pierd. Până la urmă, această criză interioară a devenit un zgomot asurzitor. Am hotărât să-l caut pe cel mai înțelept om pe care-l puteam găsi și să-l rog să-mi spună cum să trăiesc.

Tatăl mamei mele, străbunicul vostru, trăia în vârful unui deal împădurit, într-unul din cele mai îndepărtate colțuri ale țării noastre, dincolo de Lanhydrock, în apropiere de Pelynt Barrow. La vârsta de unsprezece ani, străbunicul vostru fusese unul dintre cei patru recuperatori de săgeți aflați în slujba arcașilor lui Henric al V-lea care au supraviețuit bătăliei de la Agincourt. Mai târziu, a fost uns cavaler de către regele Henric în persoană. Admirat pe tot cuprinsul Cornwall-ului, bunicul era un bărbat bine făcut,

cu o strungăreață mare. Îl întâlnisem doar în câteva ocazii, de vreme ce el și tatăl meu aveau o relație anevoioasă. (Lemuel, poate că tu ți-l amintești pe bunicul. A încercat odată să-ți ofere un pumnal de lemn, iar tu ai strigat: „Arată ca un om mort!“ Bunicul a râs.)

M-am dus la ușa lui și am bătut. Când mi-a răspuns, am vorbit cu îndrăzneală:

— Toată lumea spune că tu ești cel mai înțelept om din toată împărăția. Spune-mi, te rog, cum ar trebui să trăiesc. De ce să nu înșel sau să nu fur? Cum să mă apăr de teribilele asalturi ale fricii? De ce sunt atât de nestatornic? De ce continui să fac ceea ce știu că n-ar trebui? Sunt slab sau sunt puternic? Sunt binevoitor sau crud? Am fost, pe rând, toate acestea! Nici măcar nu înțeleg cu adevărat diferența dintre bine și rău. Drept și nedrept. Și ce contează toate astea atâta timp cât, mai devreme sau mai târziu, toți cei pe care îi cunosc vor putrezi în pământ, îngrășând viermii?

Bătrânul m-a întrebat:

— Vrei niște ceai?

— Da, i-am răspuns, nefiind sigur dacă auzise ce-i spuseseam.

— Atunci ia loc o clipă.

Nerăbdător, am făcut întocmai.

Bunicul meu a pus pe masă două cești albastre și a turnat ceai în prima dintre ele, însă nu s-a oprit atunci când ceașca s-a umplut. A continuat să toarne până când ceaiul fierbinte s-a revărsat pe toată suprafața mesei și a curs pe podea.

— Ce faci? am strigat, sărind în sus când ceaiul fierbinte mi-a opărit picioarele.

— Ești ca ceașca care se revarsă, mi-a spus bunicul meu. Nu poți să reții nimic. Se întâmplă prea multe lucruri, iar tu stropești în toate părțile, opărind tot ce atingi.

M-am holbat la el.

— Privește această ceașcă, a spus el, arătând spre cealaltă ceșcuță albastră de ceramică ce se afla în continuare pe fața de masă albă.

— Nu e din cale afară de nerăbdătoare să fie umplută. Așteaptă răbdătoare, nemișcată și goală.

Cu grijă, a turnat puțin ceai în ceașcă.